

လရောင်ကျူးရင့်

ခွင့်ပြုစေချင်တယ်

အခန်း (၁)

ရုပ်ရှင်ရိုက်နေကြသည် လို့ ကြားသောကြောင့် ပြေးလွှားရောက် လာပြီး ချောင်းကြည့်နေတုန်း ဖားပြုပ်ထိုင် ထိုင်နေသည့် သူ့ရှေ့ကို အဖြူရောင် ရှုးဖိနပ်ပါးလေးတစ်စုံ နီးကပ်စွာ ဝင်လာ၏။

မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ထက် အသက်ငယ်မည် ထင်ရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ဆံမြိတ်ဖားဖား နားရွက်ကုပ် ဆံပင်နက်နက်လေးတွေနှင့် ဖြစ်သည် ။ စံကားဝါရောင်ကို အဖြူရောင် ဇာနားကွပ်သည့် ဂါဝန်အထပ်ကားကားလေးနှင့် လက်ကောက်ဝတ် နှစ်ဖက်စလုံးမှာ လက်ကောက်တွေ သုံးကွင်းစီ ထပ်ဝတ်ထား၏။

ခြေကျင်းဝတ်လေးတစ်ဖက်မှာ လည်း လက်ကောက်လိုပဲ လုံးချောခြေကျင်းလေးတစ်ဖက်က ထူခဲနေ၏။ မြင်လိုက်တာနှင့် သူ့ဌေးသူကြွယ်တို့ ရဲ့ သမီးလေးမှန်း သိသာစေတာပါ။

သူ့လိုပဲ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလာတာ ဖြစ်ကာ သူ့ကိုမမြင်ပေ။

ကလေးပေမယ့် ထူးထူးဆန်းဆန်းလေး မြင်လိုက်တော့ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။ သို့သော် သူမလေးကို နောက်က

နေကြည့်ရတာ အားမရလို့ နေရာ နည်းနည်း ရွှေ့လိုက်တာနှင့် တောင် ကုန်းလျှောလေးမှာ ကုတ်တွယ်ထိုင်နေရသည့် ကိုယ်ခန္ဓာက မငြိမ်မသက် ဖြစ်သွား၏။

လှုပ်ရှားသံ ထွက်သွားသည် မို့ ကောင်မလေး ချာခနဲလှည့် ကြည့်သည် ။

"ဟဲ့ နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ"

စွာတာတာသံလေးက ချစ်စရာပေမယ့် "ဟဲ့"ဆိုတာကို သူမကြိုက်။

"ဟဲ့ ပြောလေ၊ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ ရှုရှုပေါက်တာလား"

"ဟာ မဟုတ်ပါဘူး"

ပြန်ဖြေရင်း သူမ ရပ်နေသည့် မြေညီလေးပေါ် တက်သွားပြီး အတူရပ်လိုက်သည် ။ ကောင်မလေးထက် သူ့အရပ်က ခေါင်းတစ်လုံးစာ လောက် ကျောနေတာကို မသိမသာကြည့်ပြီး ကျေနပ်သွား၏။

သူက ပြုံးလိုက်ပေမယ့် ကောင်မလေးက သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး လက်ညှိုးလေး နှာခေါင်းမှာ ပွတ်ဆွဲလျက် ရှုံ့မဲ့သွား၏။ ပြီးတော့..

"ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေတာပဲ"

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ငုံကြည့်ပြီး ဟုတ်နေတော့လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။

"နင် ဟိုဟာကို ချောင်းကြည့်နေတာလား"

"ဟုတ်တယ် နင်ကရော"

"အင်း"

ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ နဖူးထက်က ဆံမြိတ်ဖျားနှင့် နားရွက်အုပ်

နေသည့် ဆံနွယ်လေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ခါသွား၏။

"ငါတို့ က ဘုရားလာဖူးတာ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ပါတယ်၊ ဒီဘုရား နောက်မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတယ် ဆိုလို့ ငါ မေမေတို့ မသိအောင် ခိုးထွက် လာတာ"

ဒီတစ်ခါ သူက တစ်လှည့် ရှုံ့မဲ့ကြည့်ကာ..

"ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ လူကြီးတွေ မသိအောင် ခိုးထွက် တယ်တဲ့ ၊ နင်က သူဌေးသမီးဖြစ်ပြီး လိမ်လည်း မလိမ္မာဘူး"

"အံ့မာ...နင်ကရော လိမ္မာလို့ လား"

"လိမ္မာတာပေါ့၊ ငါ့အဖေက အရက်သောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုဆုံးမ တယ်"

"ခစ် ခစ်"

"ဘာရယ်တာလဲ"

"အရက်သမားက ဆုံးမတယ်လို့ နင်က ပြောတာကိုး၊ ဘွားဘွားက ပြောဖူးတယ်၊ လူမိုက်ကို မပေါင်းရဘူးတဲ့ ၊ လူမိုက်ဆိုတာ အရက်သမား တွေလည်း ပါတယ်"

"နင် ငါ့အဖေကို အဲဒီလိုမပြောနဲ့ ၊ ငါ့အဘိုးအဘွားတွေက အရမ်း ချမ်းသာတာ"

"ညာပြောပြန်ပြီ ခစ် ခစ်"

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်တော့ သူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ငဲ့ကြည့်မိ ပြန်သည် ။ ကျောင်းသွားလည်း ဝတ်၊ အိမ်မှာ လည်း ဒါပဲ ဝတ်နေရသဖြင့် ကျောင်းစိမ်းဘောင်းဘီတိုလေးက ဖြူဖပ်ဖပ်ဖြစ်နေပြီ။

ကျောင်းအင်္ကျီအဖြူကို ချွတ်ပြီးတိုင်း ကိုယ်ပေါ်မှာ ကျန်တာလည်း ချိုင်းပြတ်စွပ်ကျယ် ဒီအဖြူလေးပဲမို့ အဖြူရောင်က ဝါကျင့်ကျင့်၊ အင်္ကျီဘောင်းဘီ နှစ်ထည်၊ သုံးထည်လောက်ကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ရုံသာ လျှော်ဖွပ်၊ လဲလှယ်ဝတ်နိုင်သဖြင့် သန့်တာ မသန့်တာတွေ မပေါ်လွင်ဘဲ အင်္ကျီက ဗိုက်မှာ ပြလျက်၊ ဘောင်းဘီက မကောင်းတော့ပေ။

"ဒါက အဘွားတို့ လာမခေါ်ခင် ခဏဝတ်ရတာပါ၊ အဘွားတို့ ရောက်လာရင် ငါလည်း နင့်လိုပဲ ဖိနပ်လှလှလေးနဲ့ အင်္ကျီအသစ်တွေ ဝတ်လို့ ရတယ်"

"အခု နင်က ဘာလုပ်တာလဲ"

"ငါက ထမင်းချက်တယ်၊ အဖေက မြင်းလှည်းမောင်းတယ်၊ ပုဂံကို အဖေက ငါ့ကိုမွေးပြီးမှ ရောက်တာတဲ့ ၊ အရင်တုန်းက မိုးကောင်းမှာ နေတာ"

ကောင်မလေးက လူကြီးလေးလို လက်လေးပိုက်လိုက်ပြီး စဉ်းစားသလို စိုက်ကြည့်နေကာ..

"နင်နဲ့ ငါ ဘယ်သူကြီးလဲ"

"ငါက ကြီးတာပေါ့၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါလား"

သူ့ကိုယ်ကို အနားကပ်ပြီး ပခုံးချင်း တိုင်းပြလိုက်တော့ သူမလေးက မော့ကြည့်သည် ။

"နင် ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ၊ ဟင်"

"ရှစ်နှစ်၊ နင်ရော"

"ငါက ငါးနှစ်"

နှစ်ယောက်သား စကားပြောဖြစ်သွားကာ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတဲ့ လူတွေ
ဆီ အာရုံမရောက်ကြတော့ဘဲ ဖြစ်သွား၏။

"ငါ့နာမည် မင်းမင်း၊ နင့်နာမည်ပြောပြ"

သူမက ဆံပင်တွေ ပါးပြင်လေးတွေမှာ ပုတ်ခတ်သွားအောင်
ခေါင်းခါပစ်လိုက်၏။

"ဘွားဘွားက ပြောတယ်၊ နာမည်ကို လူတိုင်း လျှောက်မပြောရဘူး
တဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သိသွားတဲ့ လူက မကောင်းတာလုပ်ကြံရင် ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်
တဲ့ ၊ နင်လည်း သူများ တွေကို လျှောက်မပြောနဲ့ "

"နင်ရော မကောင်းတာ ကြံတတ်လား"

"အံ့မယ်"

ခါးလေးနှစ်ဖက် ထောက်လိုက်ပုံလေးကို မင်းမင်း စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ
ကြည့်ကောင်းကောင်း နှင့် ကြည့်နေမိ၏။ သူတို့ ကိုတော့ ပုဂံသား၊ အ
ညာသားဟု သတ်မှတ်ခံရကာ အညာသားတွေပဲ အသားမည်းကြသလို
လို ပြောကြတာတွေလည်း ရှိသည် ။

သူ့ကျတော့ ပုဂံသားမဟုတ်ဘဲနဲ့ အသားကိုက မဖြူတာ ဖြစ်သည် ။

"ငါ့သားက နေပူစပ်ခါး ပြေးလွှားနေရလို့ ပါက္ခာ၊ ဘယ်ကလာ မည်း
ရမှာ လဲ၊ မင်းအဘွားဆီ ပြန်ရောက်ရင် တိုက်ထဲမှာ ဖြူနုသွားမှာ " လို့
အဖေက ပြောဖူးပေမယ့် သူကတော့ ဝမ်းမသာခဲ့ပေ။

ဒီကောင်မလေးမျက်နှာကို မြင်ရကာမှ တိုက်ကြီးထဲမှာ နေရတဲ့ သူ

ဌေးတွေ ဒီလိုပဲ ချောကြလှကြသလားလို့ တွေးမိရင်း အားကျလာခဲ့သည်

။

"မကောင်းကြံမယ့်သူနဲ့ ငါ့မျက်နှာက တူနေလို့ လား"

သူမ ဒေါသထွက်ပုံလေးကလည်း ပါးလေးတွေ ပိုဖောင်းလာသလို လို၊ မျက်လုံးလေးတွေ ပိုလက်လာသလိုလိုနှင့် ပန်းနုရောင်မျက်နှာလေး က ကြည့်ကောင်းနေ၏။

မင်းမင်းက ရယ်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါပြ၏။

"မကောင်းကြံမယ့်သူက လူဆိုးပေါ့၊ လူဆိုးဆိုရင် အသားမည်းမည်း နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနဲ့ အရပ်ကြီးတွေ အမြင့်ကြီး.."

"နင်က မြင်ဖူးတယ်ပေါ့"

ကောင်မလေး စိတ်ဝင်စားသွားပုံနှင့် သူ့ဘက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်အောင် လှည့်လိုက်လျှင် ခြေချော်သွားကာ ဒယ်မ်းဒယိုင် ဖြစ်သွားပြီး မှ ဖင်ထိုင်လျက်လေး ဖုတ်ခနဲ လဲ၏။

"အား"

မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့အော်ကာ ကျွတ်ထွက်သွားသည့် ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ..

"ငါ့ဖိနပ်ကောက်ပေး"

"အံ့မာ၊ နင့်ဖိနပ် ဘာဆိုင်လို့ ကောက်ပေးရမှာ လဲ၊ မိန်းကလေးတွေ ဖိနပ်ကို ကိုင်ရင် ဘုန်းနိမ့်တယ်"

"ဟိုအောက်ကို လိမ့်ကျသွားလို့ ပါ၊ ကောက်ပေးပါ၊ ကောက်ပေးပါ ဟာ"

မျက်ရည်ကြောင်းလေး ဖြတ်ဆင်း လာပြီး တောင်းပန်နေသဖြင့်
မင်းမင်း သနားစိတ်လေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

ကြည့်လိုက်တော့ ဖိနပ်က ကုန်းလျှောအတိုင်း လိမ့်သွားသဖြင့် လှမ်း
ကောက်လို့ ရသည့် အကွာအဝေး မဟုတ်ပေ။

ဒီနေရာဟာ ဘုရားပျက် စေတီပုထိုးဟောင်း ငုတ်တိုငုတ်စတွေသာ
ရှိကာ လူသွားလူလာလည်း နည်း၏။

ပုဂံမြို့ဟောင်း၏ အစွန်အဖျားကျသော နေရာတစ်ခုဆိုလည်း မမှား
ပေ။ သမိုင်းသုတေသီများ နှင့် လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဇာတ်လမ်းတွေ တစ်ခါ
တလေ လာရိုက်ကြသဖြင့် ခုလို လူသွားလူလာ ရှိနေတာမျိုး မြင်ရတာပ
င်..။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ပုဂံမြေမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့သဖြင့် ဖိနပ်လေးကို
လှမ်းကြည့်ရင်း မင်းမင်း သူသိသမျှတို့ ကို တွေးလိုက်မိသည်။ ။

ဖိနပ်က ချုံပုတ်ပေါ်မှာ ဖေးတင်ကာ ထိုအောက်မှာ ဆူးပင်တွေပါ ဖြ
န့်ခင်း ပေါက်ရောက်နေကြ၏။

"မကောက်ပေးရင်နေ ငါ့ဘာသာ ကောက်မယ်"

သူမလေးကလည်း မာနလေးတစ်ခွဲသားနှင့် မျက်ရည်တွေသုတ်၍
ကျုံးထ၏။

"ငါကောက်ပေးမှာ ပါ။ နင့်ကို ဒီနားထိ တစ်ယောက်တည်း လာတာ
စဉ်းစားမိလို့ အံ့ဩနေတာ"

"ဖေဖေတို့ မသိအောင် လာတာပါဆို"

မင်းမင်းက ကုန်းလျှောလေးအတိုင်း ထိန်းဆင်းရင်း..

"ဒါဆို အခု ဖိနပ်ကောက်ပေးပြီးရင် ပြန်တော့၊ ငါလည်း ပြန်တော့
မှာ "

"ပြန်ပေါ့၊ ငါက ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ ကြည့်ဦးမှာ "

"နင်က ရန်ကုန်က လာပြီး အဲဒါတွေ မမြင်ဖူးဘူးလား"

"ရန်ကုန် မဟုတ်ပါဘူး၊ မန္တလေးကပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြင်ဦးလွင်မှာ ပဲ အ
နေများ တယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မမြင်ဖူးဘူးပေါ့နော်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေက ရန်
ကုန်မှာ ချည်းပဲတဲ့ ၊ အဖေ ပြောတယ်"

ဖိနပ်လေးကို ကောက်ယူပြီး မမြင်ဖူးသလို အပေါ်အောက် လှန်
ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ပြီးမှ ရယ်လိုက်ရင်း သူမဆီကို မော့ကြည့်လိုက်မိ
လျှင်..

"ဟာ နင့်ဘေးမှာ မြွေကြီး"

"ဘယ်မှာ လဲ အမယ်လေး"

သူမလေး လှည့်ကြည့်ပြီး လန့်အော်သည် ။

ပြီးတော့ ကျုံးထလိုက်သဖြင့် တုန်နေသည့် ဒူးက မခိုင်ဘဲ ဖိနပ်ရှိသ
ည့်ခြေထောက်က မြေကြီးခဲကို နင်းမိပြီး ဒုတိယမြောက် ချောလဲရှာ၏။

မင်းမင်းက ယောက်ျားပီသစွာ ခေါင်းတနွဲ့နွဲ့နှင့် မာန်ဖီနေသော မြွေ
ကို ပစ်ပေါက်ဖို့ လက်တစ်ဆ အတော်လောက်ရှိသည့် မြေစိုင်ခဲတစ်ခုကို
ကောက်ဖဲ့လိုက်သည် ။

ထို့နောက် ကောင်မလေးကို စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ရှေ့ကို နှစ်လှမ်းလောက်
လွှားတက်ပြီး မြွေခေါင်းကိုချိန်၍ လွှဲပစ်လိုက်၏။

နီးလည်း နီးနေသည်။ ။

ပါးပျဉ်ခွက်ထားသည့် မြွေခေါင်းက ယပ်တောင်လို ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ချက်တည်းနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ထိသွားခဲ့သည်။ ။

မြွေသည် ခဲနှင့်အတူ ပက်ခနဲ လန်ထွက်သွား၏။ သူ့ အူယားဖားယား ပြေးတက်သွားပြီး သူမကို ဆွဲထူပေးမိသည်။ ။

"မြွေကြီးရော"

"ဟိုမှာ သေတော့မယ်"

လို့ ပြောလိုက်ပြီး တွန့်လိမ်နေသေးသဖြင့် စောစောက ပစ်လိုက်သော အုတ်ခဲကိုပဲ ပြန်ကောက်ပြီး မသေမချင်း ထုသတ်ပစ်လိုက်၏။

သူမက ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားနှင့် လိုက်ကြည့်နေကာ..

"နင် ငရဲကြီးတော့မယ်"

"ကြီးကြီးပေါ့၊ မြွေက မြွေဆိုးကြီး၊ ကိုယ့်လမ်းကို မသွားဘဲနဲ့ နင့်ကို ကိုက်ဖို့ ပြင်နေတာ"

"ဟုတ်တယ်နော် သေပါစေ"

သူမက ငုတ်တုတ်လေးဖြစ်နေရာမှ ထရပ်ကာ သစ်လွင်လှပသည့် သူမရဲ့ ဂါဝန်လေးကို ပွတ်သပ်ခါနေရင်း..

"နင်က ငါ့ကို မြွေမကိုက်အောင် သတ်ပေးလို့ ငါ့ရဲ့ နာမည် ပြောပြမယ်"

"တကယ်"

မပြောဘူးဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် ပြောမယ်ဆိုတော့ မင်းမင်း ပျော်သွား၏။

"အင်း...ငါ့နာမည်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက ဖြူစူးလေးလို့ ခေါ်ကြတာ"

"ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုတော့ ခုလည်း ကလေးပဲဟာကို"

"ဟုတ်တယ်၊ အခု အဲဒီနာမည် မခေါ်ကြတော့ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ ဖြူစူးလို့ ပေးတာလဲ"

"ဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းလို့ တဲ့ ၊ ပြီးတော့ ဝဝလုံးလုံး လေးတဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဆိုး လာပြီဆို သူများကို ဒဏ်ရာရအောင် ကုတ်ဖဲ့ တတ်လို့ ဖြူစူးလေးလို့ ခေါ်တာတဲ့ "

တဲ့ တွေနှင့် သေချာပြောပြနေတာကို မင်းမင်းက နားထောင်ရင်း မြွေကို ပစ်လိုက်သည့် မြေစိုင်ခဲလုံးကို ငုံ့ကောက်လိုက်သည်။ ။

"သူများ မခေါ်တဲ့ နာမည်ကြီးကို ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"မခေါ်ပေမယ့် အဲဒီနာမည်ကို တစ်အိမ်လုံးက ချစ်ကြတာ၊ ဒီနာမည် ပျောက်သွားအောင် ဘယ်လောက်လုပ်ထားရတယ် မှတ်လဲ"

"ဖြူစူး ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဘာလေးလဲ မသိဘူး"

"ဘာလဲ"

မင်းမင်းက ကိုင်ထားသည့် မြေစိုင်ခဲကို အပေါ်ယံမြေသားတွေ ဖဲ့ထုတ်ခါပစ်ရင်း ဖြူစူးလေးဘေးကို လျှောက်လာ၏။

"ငါက မြေကြီးခဲမှတ်နေတာ၊ ဒီမှာ မြေကြီးတွေ ကွာသွားတော့ အစိမ်းရောင် ကျောက်ပြားလေး ပေါ်လာတယ်၊ အရုပ်တွေနဲ့ "

"ကြည့်ရအောင်"

ဖြူစူးလေးက အရုပ်ပုနေသဖြင့် ခြေဖျားလေး ထောက်ကြည့်၏။

မင်းမင်းကလည်း သူမ မျက်နှာရှေ့ထိ တိုးပြကာ..

"ငါ မတရားပစ်ပေါက်နေလို့ ထင်တယ်၊ ဒီမှာ အက်နေပြီဟ"

"ဟယ်..ဟုတ်တယ်နော်၊ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးလေး ကွဲတော့မယ်၊ သနားပါတယ်"

ရိုးရာဝတ်စုံပွပွတွေနှင့် ထွင်းထုထားပုံက ကိန္နရီကိန္နရာ ကနေသည့် ကောက်ကြောင်းမျိုးနဲ့ မို့ အသက်ဝင်နေသလိုပင်..

မင်းသားလေးက လက်တစ်ဖက်က ပန်းခိုင်တွေကို ကိုင်ထားလျက် တစ်ဖက်နှင့် မင်းသမီးလေးရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

မင်းသမီးလေးကတော့ ဒီဘက်လက်ဖျံပေါ်မှာ ခေါက်လျက်သား ပဝါ လေးတစ်ထည်ကို တင်ထားကာ ကတော့မလို ခုန်တော့မလို မြူးကြွနေ သည့်ဟန်က မင်းသားလေး ခေါ်ရာနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ဖို့ ဖြစ်နေတာမျိုး၊

မင်းမင်း ခြစ်ချပွတ်သပ်နေလေ ပုံက ပို၍ ပီပြင်ထင်ရှား လာလေ၊ သို့သော် သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ အလယ်အက်ကြောင်းနေရာကနေ အသံတိတ် ပဲ့ကြွေသွားခဲ့လေသည် ။

"ဟယ်..ကျိုးသွားပြီ နင်က အတင်းဖိပွတ်နေတာကိုး"

ဖြူစူးက နှမြောသံလေးနှင့် အပြစ်တင်၏။

"နင် ကြည့်လို့ ရအောင် ငါက မြေကြီးမှုန်တွေ ခြစ်ပေးနေတာ"

"အဲဒါလေး ငါ့ကိုပေး"

"အံ့မယ်"

"ပေးပါ"

"မပေးပါဘူး"

"နင်ကလည်း ငါကကျတော့ နာမည်လည်း ပြောပြရသေးတယ်"

"ငါကလည်း မြွေကို သတ်ပေးရတယ်လေ၊ ဒါ ငါတွေ့ထားတာ ငါပိုင်တယ်"

နှစ်ယောက်တည်းနှင့် တည့်လိုက် မတည့်လိုက် ဖြစ်နေကြစဉ် ခေါ်သံတွေနှင့်အတူ ဖြူစူးရဲ့ လူကြီးတွေ ပြေးလွှားရောက်လာကြ၏။

"ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး အမှိုက်တွေ ဖုန်တွေကပ်ပြီး ပေပွနေတာပဲ မြေးလေးရယ်၊ ဟဲ့ သူ့အဖေနဲ့ အမေကို ဖုန်းဆက်လိုက်စမ်း၊ ဒီမှာ ကလေးတွေ့ပြီလို့၊ မြန်မြန်ဆက်၊ မအေက အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတာ"

ဖြူစူးလေးကို တစ်ကိုယ်လုံး ပွတ်သပ်ခါချပေးရင်း ဘေးမှာ ပါသည့် ခပ်ငယ်ငယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကလေးချီသလို ကောက်ပွေ့ချီ၏။

"ဒီထိ ဘာလာလုပ်တာလဲ မြေးရယ်၊ အမယ်လေး ဟိုမှာ မြွေကြီးနဲ့၊ မြေးကို ကိုက်သွားလား၊ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ"

တက်မတတ် ချက်မတတ် ဖြစ်သွားသည့် ဆွဲကြိုးအရှည်ကြီး ပြုံးပြက်လက်နေသော အမျိုးသမီးကြီးကို မင်းမင်း ငေးနေမိ၏။

မေးနေတာ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တာကိုလည်း မျက်လုံးတွေက မမြင်သလိုဖြစ်လျက် သူ့နားထဲမှာ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက မြေးလို့ ဖြူစူးကို ခေါ်သည့်အသံပဲ စွဲနေ၏။

မြေးဆိုတော့ ဖြူစူးရဲ့ အဘွားပဲ၊ သူ့အဘွားဆိုရင်လည်း သူဌေးဆိုသည့် ပုံစံက ဒီပုံစံမျိုးပဲလား။

စိတ်ကူးထဲမှာ ခဏလေး နစ်သွားစဉ် ဖြူစူးကို ပွေ့ချီထွက်သွားကြမှ သတိဝင်၏။

သူ့ကို ဖြူစူးက ချီထားသည့် လက်ပေါ်ကနေ လည်ပင်းလေးလိမ် အောင် လှည့်ကြည့်နေသဖြင့်..

"ဖြူစူး ဖြူစူး ရှေး"

မင်းမင်းက ကမန်းကတန်းပြေးလိုက်ကာ နှစ်ခြမ်းကွဲနေသည့် အထဲ က တစ်ခြမ်းကို လှမ်းပေးလိုက်သည် ။

အဘွားဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးက ရှေ့ကို ရောက်သွားပြီပေမယ့် ဖြူစူးကို ချီထားသော အမျိုးသမီးငယ်ကတော့ သူ အနားရောက်သွားသည် နှင့် ခြေလှမ်းရပ်ပြီး ခဏစောင့်ပေး၏။

"ငါ့ကို မင်းသားလေးပေးပါ"

"ယူလေ အင့်"

"ဟေး"

ဖြူစူး ပျော်သွားတာလေးကို ငေးမောရင်း သူ နေရာမှာ ပဲ ခြေစုံရပ် လျက် ကျန်ခဲ့လေသည် ။

ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာနှင့်၊ စောစောကလို မပျော်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားသည် ။

ကျန်ခဲ့သည့် မင်းသမီးပုံလေးကို ငုံ့ကြည့်နေမိကာ ချိတ်ဆက်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်နေရာမှာ ပြတ်တောက်နေသောကြောင့် မလှမပ ဖြစ် ကျန်ခဲ့တာကို နောင်တရသွားခဲ့သည် ။

သူ လိုချင်တာလေး ငါ အကုန်လုံးပေးလိုက်ရ အကောင်းသား၊ က

လေးဆိုတဲ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ လည်း ခဏလေးပေမယ့် ထာဝရအဖြစ်
လွမ်းကျန်ရစ်လေသည်။ ။ အနာဂတ်ဆိုတဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တော့...

အခန်း (၂)

"မိုးမြေ ဘာမှ မပြောနိုင်တာနဲ့ ပဲ မိုးမြေက လူသတ်သမား အဖြစ်နိုင် ဆုံးလူလို့ စွပ်စွဲရသလား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ"

"အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ရှိတယ် သမီး၊ သမီးကိုပဲ ထင်နိုင်တဲ့ အကြောင်း အချက် အားလုံးကို သူတို့ ဘက်က စုဆောင်းတင်ပြထားတာ"

ဒေါ်စုရတီက တင့်တယ်ခန့်ညားစွာ ရှိနေကြသည့် မင်္ဂလာစုံတွဲ ဓာတ်ပုံကြီးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး မျက်ဝန်းအစုံက ဓာတ်ပုံမှာ စူးစိုက် လျက်..

"သူ့မိဘနှစ်ယောက် အိမ်ထဲမှာ ရှိနေတုန်း သမီးတို့ က ခြံထဲမှာ ရိုက် ဟယ်နက်ဟယ်တွေ ဖြစ်ကြတယ်"

"သူက မိုးမြေကို အတင်းအဓမ္မ ပွေ့ဖက်ဖို့ ကြိုးစားတာကိုး၊ လက်ထပ်ရသေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ မိုးမြေမှ သူ့ကိုမချစ်တာ"

"အဲဒါတွေ ခက်တာပဲ"

ဒေါ်စုရတီ မိုးမြေဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်လာကာ..

"လက်မထပ်ရသေးပေမယ့် သူက သမီးနဲ့ သက်ဆိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီမို့လား။ ပါးရိုက် တွန်းထိုးပစ်တဲ့ အထိ သမီး မလုပ်သင့်ဘူး"

"အဲဒီလို ရုန်းထွက်ရတဲ့ အထိ သူ အတင်းစော်ကားတာကျတော့ လုပ်သင့်တယ်ပေါ့"

ခက်ပါပြီ၊ ဒေါ်စုရတီ ပင့်သက်ရှိက်ရင်း ရှင်းရခက်သည့် ပြဿနာထဲ ကို စိတ်က ရောက်သွားပြန်သည် ။ မိုးမြေမှာ ချစ်သူ ဘာညာမရှိတာကို သူတို့ သိသည် ။

ထို့ကြောင့် မချစ်မနှစ်သက်ပါဘူးလို့ ပြောနေတဲ့ ကြားက သင့်တော် မည်ထင်သူနှင့် စေ့စပ်ပေးခဲ့မိ၏။

စေ့စပ်လက်ထပ်ခြင်း တစ်ခါတည်းပြီးသွားရင် ကောင်းပါသည် ဟု ယောက်ျားလေးဘက်က အကြံပြု တောင်းဆိုလာသဖြင့် လက်ထပ်ပေး လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတာလည်း လူကြီးတွေပဲ ညှိနှိုင်း စီစဉ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ် သည် ။

အဲဒီအချိန်ထိ မိုးမြေ ခေါင်းမခါခဲ့ပါ။ မလိုလားသည့် ပုံစံလေး သိသာ နေပေမယ့် ခေါင်းမခါ ခဲ့တော့လည်း ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားမည်မထင်။

"ကြီးမေကပါ မိုးမြေ သတ်တယ်လို့ ထင်နေတာလားဟင်"

စဉ်းစားနေတုန်း မိုးမြေ မေးလိုက်သံကြောင့် ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါမိ သည် ။

"မဟုတ်တာ သမီးရယ် ရုတ်တရက်ကြီး ဒီပြဿနာ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ထ ဖြစ်သွားတာကို အံ့ဩလို့ စဉ်းစားနေတာ"

"ဘာခိုင်လုံတာလဲ"

"ပြဿနာဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်နေ့ကျတော့ သမီးက ကောင်လေးတစ် ယောက်နဲ့ .."

"သူငယ်ချင်းပါလို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ မိုးမြေတို့ ချိန်းတွေ့ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေကို အားလုံး အစစ်ခံပြီးပြီဥစ္စာ"

"အခင်းဖြစ်တဲ့ နေ့ကလည်း ဒီကောင်လေးနဲ့ အတူရှိနေတာပဲ မဟုတ်လားဘူးလား"

"မိုးမြေတို့ က မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ သွားကြတာ၊ သူက သူ့ချစ်သူ စိတ်ကောက်နေတာကို ချောဖို့ လိုက်လာတာ၊ အတူထွက်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး "

လင်းရောင်ထိန် ဆိုသည့်လူ ရောက်လာကာမှ အခြေအနေတွေက ကြောက်စရာကောင်း လောက်အောင် တိုက်ဆိုင်ကာ မိုးမြေနဲ့ ထွန်းလင်း နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့်အချိန် ဖြစ်သွားခဲ့၏။

သူက သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေကို ထားခဲ့ပြီး ထွန်းလင်းနဲ့ ရှိနေသည့် သူမ လက်ကိုဆွဲ၍ ရေတံခွန်ဆီ ခေါ်ထုတ်သွားခဲ့သည် ။

"ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ခြေမခိုင်လက်မခိုင်နဲ့ သူ့ဘာသာ ကျသေတာ၊ မိတ်ဆွေဆိုတဲ့ ဟိုလူ ဂျပက သက်သေလုပ် ပုံကြီးချဲ့ပြီး သက်သက် မိုးမြေကို ဒုက္ခပေးတာ"

အခြေအနေအားလုံးက မိုးမြေဘက်မှာ မရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ဖြစ်ခဲ့ပြီး သော အဖြစ်အပျက်များ နှင့် သေဆုံးခဲ့ပုံကို ထုတ်နုတ်ပြီး လူသတ်တရားခံက မိုးမြေပါလို့ အပြီးသတ် စွဲဆိုထားခဲ့သည် ။

ဒေါ်စုရတီ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း လွတ်လမ်းတစ်ခုခုကို အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေမိသည် ။

"ကျွန်မသားကို သူတို့ နှစ်ယောက် ပေါင်းကြံစည်ပြီး ရေတံခွန်ထဲ တွန်းချပစ်လိုက်တာပါ"

"သားနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သေချာနေတဲ့ အထိ သူတို့ ခဏခဏ ချိန်းတွေ့နေကြတာကို သားကိုယ်တိုင် တွေ့နေတာပါရှင်"

"သားလေးကို သူ ဘယ်လောက် မကြည်ဖြူသလဲဆိုရင် ပါးရိုက် နားရိုက်တောင် လုပ်ဖူးပါတယ်၊ လူကြီးတွေ ကွယ်တာနဲ့ ရန်ဖြစ်တာမျိုး..."

သားရှင်တွေဘက်က ဖြစ်နိုင်ချေအမျိုးမျိုးနှင့် လက်ညှိုးထိုးနေကြ၏

။

ခုချိန်ထိ သေချာနေတာက မိုးမြေသာ လူသတ်တရားခံ ဖြစ်နိုင်သည်ဆိုသည့် စွဲဆိုချက်..

"သမီးကို တိုင်းတရားရုံးချုပ် ရှေ့နေကြီးနဲ့ တွေ့ပေးမယ်"

"ရှေ့နေ"

နောက်ဆုံးမှာ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာ ပဲမို့ အားကိုးရာက ဒါပဲရှိသည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ အရမ်းတော်တဲ့ ရှေ့နေ၊ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီး မဟုတ်ကြပေမယ့် သမီးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ လည်း ခင်ခင်မင်မင် ရှိတယ်ဆိုတော့ သူနဲ့ဆို အရမ်းအဆင်ပြေမှာ ၊ ကြာပါတယ်၊ ခုပဲ လှုပ်ရှားမှ "

ဒေါ်စုရတီက ပြောနေရင်း စိတ်မြန်လက်မြန် ထွက်သွား၏။ မိုးမြေက မိတဆိုးလေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူမရင်ခွင်ရိပ်မှာ မိခင်မေတ္တာ မချို့ငဲ့ရအောင် အစစ ဂရုစိုက် ယုယထားခဲ့သည် ။

ဖအေနဲ့ အဒေါ်ရဲ့ လက်ပေါ်မှာ မိုးမြေ ဆိုသည့် မိန်းကလေး လက်ညှိုးညွှန်သမျှ ပန်းပွင့်စေခဲ့၏။

အလိုလိုက် ယုယထားခဲ့ပေမယ့် မိုးမြေကလည်း ဒီလောက်တော့ မဆိုးခဲ့ပါ။ လက်ရှိ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အဖြစ်အပျက်များ နှင့် ပတ်သက်လို့

ကတော့..!
